

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

Capitolul V

Abația Gardiens ~ august 1347

Torțele tunelului fuseseră stinse de mult, cu excepția uneia care acum se sprijinea de un suport de perete în timp ce ilumina intrarea în pitoreștile catacombe ale lui Lazăr. În lumina bună a ușii, Ivan își lipea trupul masiv de prag, privirea sa consumând o scrisoare. În cameră, Lazăr stătea pe marginea patului, bând dintr-un castron de lemn.

Lazăr a întrebat printre mușcăture: „Ce citești, călugăre?”

— O scrisoare pe care i-o trimit călugărului Salvitino — mâine, răspunse Ivan, cu ochii îngropați în scrisoare.

"Cine este el?"

„Un călugăr din Consiliul Inferior... a locuit odată aici, la Abație. Înaintea ta... înainte să te fi născut.”

„Unde este el acum?”

„În Italia — Canello — cealaltă mănăstire conciliară.”

„De ce îi scrii?”

„Îmi este îndatorat. Și ne poate ajuta cu o mică problemă — odată ce plecăm în Italia.”

„Italia? Și totuși, ce se întâmplă cu Burgundia?”

„Italia, mai întâi.”

„Călugărul Odino mai vine cu noi, nu-i așa?”

Călugărul a afirmat cu o încuviințare din cap. „A fost de acord.”

„Cum îți este îndatorat acest călugăr Salvitino?”

Ivan și-a luat pentru o clipă privirea de la pagină. „Destul, Lazăr - mănâncă.”

Lazăr a mai luat o mușcătură și a mestecat scurt înainte de a se întoarce către Ivan. „În timp ce erai plecat, am văzut un bărbat adus aici și închis într-una din celule. Ce-a făcut, călugăre?”

„Prizonierul va fi judecat pentru erezie. Va fi luat mâine dimineață.”

„Ce a făcut?”

„Nu-ți face probleme, Lazăr - mănâncă. E târziu.”

Lazăr l-a privit pe furie pe Ivan, care stătea absorbit de scrisoare. A scos o bucată de carne și pâine din bol, le-a aruncat sub pat și a continuat să mănânce.

„Poate că îi este foame”, a sugerat Lazarus.

Ivan și-a dres glasul, împăturind la loc scrisoarea și strecurând-o sub veșmânt. „Termină-ți masa, fiule. Nu vreau să stai aproape de el. Mă aduci la povești?”

— Da, călugăre. Ivan se uită în bol și urmărește fiecare îmbucătură până când Lazarus își strecură ultima bucată de pâine sub clapeta măștii. Cu un zâmbet satisfăcut, Ivan își luă bolul gol. Lazarus se strecură sub pături.

Ivan l-a așezat în pat. — Rugăciunile tale?

„Așa am făcut, călugăre. Și m-am rugat pentru prizonier.”

„Splendid. Atunci, ne vedem mâine dimineață. Dormi bine.”

„Bună seara, călugăre.”

Ivan a părăsit camera cu pași neîntreruși, în timp ce a desprins torța de pe perete și a pornit spre ieșirea din catacombe.

Uitându-se peste o grămadă de pături, Lazarus a privit cum trăsăturile sale de la ușă se întunecau în timp ce lumina lanternei lui Ivan plutea pe coridor. Apoi a ascultat pocnetul sandalelor pe piatră în timp ce Ivan urca scările catacombelor. În cele din urmă, Lazarus s-a ridicat brusc la auzul zgomotului unei uși îndepărtate. Acum, mânat mai mult de curiozitate decât de instrucțiunile părinților, a luat mâncarea de sub pat, a înfășurat-o într-o pânză și a mers tiptil pe coridor. Ajungând la o intersecție de tuneluri, Tunelul Benion în stânga și un hol scurt în dreapta, a virat la dreapta pentru a intra într-un pasaj scurt cu celule. Șase uși de celule erau aliniate de-a lungul pereților - trei opuse câte trei. În loc de cripte pentru adăpostirea morților, aceste camere erau celule prevăzute cu uși cu încuietoare pentru a-i închide pe cei vii. Ferestrele înguste ale ușilor erau prevăzute cu plăci glisante de fier.

Lazăr s-a apropiat de ultima celulă din dreapta. A deschis geamul; sunetul rugăciunilor mormăite s-a oprit.

„Bună ziua, domnule. Aduc mâncare. Sunt Lazarus. Voi vorbi cu dumneavoastră, dacă doriți.”
Paiele din celulă foșneau și o voce rosti: „Salut, Lazăre. Înălțat fie numele Domnului Hristos, care este Isus.”

Lazăr a trecut mâncarea pe fereastră, răspunzând: „Binecuvântat fie El! Ia mâncarea, Domnule!”

În timp ce prizonierul o recupera, Lazarus i-a aruncat o privire la față. Era un tânăr cu păr deschis la culoare, ochi căprui și o barbă subțire care dezvăluia trăsături faciale subțiri.

„Vă sunt foarte recunoscător”, răspunse prizonierul. Se ghemui lângă ușă, în timp ce Lazarus făcea la fel, lăsând doar cinci centimetri de scânduri de stejar între ele.

Lazăr a scotocit în ușă. „De ce ești aici?”

Prizonierul a răspuns cu gura plină: „Acuzat de erezie. Trebuie să stau în fața unei inchiziții.”

"Ce-ai făcut?"

„Trăiesc așa cum a trăit Isus.”

„Atunci, cum este ea erezie?”

Prizonierul și-a înghițit mâncarea și a explicat: „Un episcop cu numeroșii săi soldați a venit în satul nostru și a convocat o adunare a tuturor. Ne-a scris numele și meseriile în tăblița sa.” registre de numărătoare — pentru a stabili măsura zeciuiei noastre către biserică. La fel cum mulți din sat „eram Frați ai Pocăinței, al Treilea Ordin al Sfântului Francisc, am refuzat. A fost greșit.”

„A plăti zeciuială este greșit?”, a întrebat Lazăr.

„Isus și-a trăit viața în perfectă sărăcie apostolică. Toți oamenii lui Dumnezeu sunt obligați să trăiască precum Hristos. Este scris: „Este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu. Un om este sărac când nu are bani și nu are nicio meserie,” totuși, el poate fi totuși bogat în Hristos și să-I ofere zeciuială.”

"Cum așa?"

„Lasă o zeciuială din câmpuri neatinsă. Lasă o zeciuială din animale libere. Lasă o zeciuială din fructe necutele; dă o zeciuială din mâncarea ta unui om flămând. Zeciuiala este o ofrandă, pusă deoparte pentru Dumnezeu. Templele nu au loc să colecteze zeciuială din nimic - sunt doar locuri de închinare.

„Totuși, Biserica îi ajută pe săraci, nu-i așa?”

„Dacă Biserica strânge o zeciuială destinată lui Dumnezeu și o folosește, indiferent de intențiile sale, ofranda nu este pentru Dumnezeu, ci pentru Biserică. Acestea sunt cuvintele din Luca și Matei.”

„Știu cuvintele, domnule. Le-ați arătat episcopului și soldaților aceste cuvinte?”

„Îi cunosc.”

„De ce nu le-ai spus că vei lucra — și atunci când au plecat, ați fi putut fugi cu toții ?”

„A fugit Isus?”

Lazăr și-a scărpinat capul și a căutat pe lespezi înainte să-și îndrepte atenția către ușă. „Atunci poate le poți spune că vei lua aceeași meserie ca Isus. Spune-le că meseria ta este să-i înveți pe săraci despre Dumnezeu. Oferă-le o zeciuială din învățăturile tale, da?”

Prizonierul chicoti. Lazăr își înclină capul într-o parte ca un câine nedumerit. „Nu e chiar atât de ușor, Lazăr. Trebuie să depun un jurământ în fața lui Dumnezeu. Inchiziția a pregătit de atunci întrebările care mă vor condamna. Nu pot depune un jurământ și să mint. Am fost deja condamnat - voi fi ars.”

„Arși? Biserica arde oameni?”

„Sute; au fost arse de atunci.”

„Biserica? Totuși, Biserica este a lui Dumnezeu. De ce trebuie să ardă oameni?”

„Multe motive. În mare parte, pentru că nu plătesc zeciuiala sau nu respectă o altă credință.”

În cele din urmă, Lazăr a replicat: „Atunci, despre o minciună, cuvintele Sfântului Matei spun: Orice păcat și orice vorbire de rău li se va ierta oamenilor, dar vorbirea de rău împotriva Duhului nu li se va ierta .”

„Să nu minți. Nu-ți amintești aceste cuvinte, Lazăre?”

Lazăr începu: „Îi cunosc, domnule. Totuși, chiar dacă te-ar arde...”

„Nu voi depune jurământ, așa cum n-a făcut Isus. Nu voi fugi de cei care mă condamnă pe nedrept.”

Nici nu le voi spune o minciună ca să mă salvez.”

„Domnule, dacă vă vor arde...”

„Nici Isus n-a mințit și nici n-a ispitit. Lazăre, nu mă ispiti de la Domnul.”

„Domnule, pot să vă întreb ceva?”

„Într-adevăr, Lazăr.”

„De ce nu m-ai rugat să deschid ușa asta dacă știi că te vor arde?”

„Sunt deja liber. Această ușă, fie ea deschisă sau închisă, nu poate crea libertate. Libertatea este în.”

„Îmi puteți permite să deschid zăvorul acestei uși, ca să puteți fugi?”

„Într-adevăr, nu. Mă ispitești din nou, Lazăre?”

„Nu, domnule. Numai că nu înțeleg de ce nu doriți să vă salvați.”

„Credință, Lazăre. Sunt deja mântuit, numai prin credință.”

„Și te vor arde, cum spui?”

„Vor face asta.” or „O vor face.”

„Dacă acesta este adevărul, domnule, atunci de ce n-am citit despre astfel de lucruri?”

„Poate că nu ești în stare să citești despre ele. Totuși, ești învățat. Ești un tânăr preot?”

"Eu sunt."

„Ah! Iată-l. Așa cum oamenii înfrânează caii și păstoresc vitele, tot așa tu ești calul și vaca. Fiii devin tații lor, iar băieții clerici devin călugării cu care slujesc . O generație o naște pe următoarea.”

Lazăr și-a plecat capul, reflectând la înțelepciunea cuvintelor, înainte de a se întoarce din nou spre ușă. „Care este numele tău, domnule, ca să știu pentru cine mă rog?”

„Sunt un om sărac în Hristos. Rugați-vă pentru mine ca atare”, a spus Straw târându-se picioarele. „Vă mulțumesc pentru generozitatea și compania dumneavoastră. Acum, trebuie să mă îndrept către propriile mele rugăciuni. Binecuvântat fie numele Domnului Hristos, Isus și binecuvântat fie testamentul Sfântului Petru Ioan de la Olivi. Binecuvântate fie numele lor”, a intonat prizonierul, târându-se departe de ușă. „Bună seara, Lazăre.”

Lazăr a strigat după el. „Săracul în Hristos?”

Tăcere.

„Săracul în Hristos?”, a strigat din nou Lazăr. Totuși, prizonierul nu s-a mai arătat .

Astfel, Lazăr a părăsit celula și a plecat cu pași mari. Totuși, în drum spre camera sa, imediat ce părăsise coridorul, un zgomot de trosnet a ieșit dintr-un tunel juxtapus drumului principal și poziționat direct vizavi de pasajul pe care îl părăsise. Sunetul, ca de lemn care se sfărâmă, a răsunat din adâncul Tunelului Benion - cel mai vechi dintre... numeroasele artere subterane. Atâta timp cât Lazăr își amintea - ca o lege bătută în cuie - exista o regulă permanentă: putea rătăci prin toate tunelurile catacombelor, cu excepția Benionului. Ivan i-a interzis să pășească sub pietrele periculoase ale acoperișului său, care atârnavă suficient de slab încât să aibă scurgeri chiar și după o ploaie moderată. În plus, din moment ce Benionul nu era decât un pasaj lateral închis, care conținea doar uși sigilate ale criptei, cu încuietorile topite, incrustate de secole de rugină, nu avea niciun motiv să se aventureze în asta. Totuși, Ivan subestimase sentimentul de independență aflat la început de drum al lui Lazăr , așa cum obișnuiesc să facă părinții devotați - încrezători și cu ochii în patru.

Lazăr stătea în fața intrării în Benion și asculta picurarea apei care răsună prin măruntaiele sale goale. Din nou, a auzit tulburarea, care semăna cu zgomotul scândurilor care pocneau sub greutatea unei forțe grele.

povară. Curiozitatea l-a mușcat — rodul ispitei l-a luat — independența l-a mânat. Așadar, a tras adânc aer în piept, s-a uitat în jur și s-a furișat pe lângă Tunelul Benion. A trecut în fugă pe lângă numeroasele uși ale criptei, aruncându-le doar o privire în treacăt. În cele din urmă, a ajuns la capătul coridorului și a descoperit cauza zarvei - ultima ușă a criptei se îndoia în exterior, marcată de un șir zimțat de așchii care o tăiau pe lungime. scânduri verticale.

O deschizătură despărțea deja ușa de lemn de cadrul ei de piatră, iar încuietoarea de fier zăcea crăpată. Cu ochii mari, a aruncat o privire între ușă și cadru și a descoperit un rând de goluri dreptunghiulare - morminte ocupate, înalte de câte patru - săpate în peretele din dreapta al unei clădiri mari criptă. Înăuntru, o masă din apropiere le bloca orice vedere ulterioară. Un crucifix din fier ruginit atârna pe peretele din spate, însă doar jumătate din el era vizibilă - și mai puțin din camera întunecată.

A mirosit deschizătura pentru a discerne mirosuri vechi de secole care se prelingeau din mormânt: mirosul de pânză putrezită; mirosul oaselor calcaroase; mirosul mucegăit al ciupercilor bătrâne și dulceața pietrei umede. Complet cuprins de curiozitate, Lazarus și-a strecurat degetele în crăpătură și a tras. Ușa a zgâriat podeaua în timp ce o forța să se deschidă mai larg. Lemnul nou s-a așchiat - s-a așchiat - chiar și...

„Bum!” Instantaneu, ușa a explodat, aruncând cioburi de scânduri pe peretele opus. Pietrele arcului de deasupra ușii s-au prăbușit când cheia de boltă a cedat orice sprijin. Și mai sus, o mare parte a zidului și acoperișul adiacent au cedat loc unei avalanșe care s-a prăbușit în jurul lui. În mijlocul unui haos asurzitor, s-a aruncat în colțul îndepărtat al zidului terminal, în timp ce o parte din zidăria acestuia s-a prăbușit pe podea.

Liniștea s-a așternut din nou, în afară de sunetul șuvoaielor de apă care bolboroseau pe lespezi. Și când praful și resturile s-au așezat, Lazarus s-a ridicat ușor în picioare, murdar, dar nevătămat. Și-a ciulit o pereche de urechi de câine sub glugă și a căutat sunete. Apa care cădea era ca un vuiet pulsant - alunecarea pietricelelor care se așezau era ca niște bolovani care se prăbușeau într-o râpă adâncă - trosnetul ușor al picioarelor șobolanilor era ca un tunet de copite. Cu toate acestea, atenția lui Lazarus a rămas fixată asupra intrării în Tunelul Benion. Nu a auzit niciun scârțâit al ușii unei catacombe - niciun bătăi de sandale călugărești pe o scară pietroasă - doar sunetul prizonierului îndepărtat în pasajul celulelor în timp ce se mișca în paie.

Lazăr a examinat epava din jurul său. Peretele terminal al tunelului stătea în mare parte în picioare nevătămat, cu excepția unei mici goluri unde pietrele se prăbușiseră între timp lângă el - secțiunea deteriorată a zidului oferea acum ceea ce părea a fi o gaură fără fund. Deja, o briză mucegăită, veche de trei secole, ieșea din deschizătură. Apoi, și-a dat seama că,

Ceea ce părea a fi presupusul capăt al tunelului Benion, care se dărâma, nu era decât un zid fals care se dărâma - vizibil, pasajul se întindea mai departe.

Lazarus privi prin deschizătură, gluga fluturându-i în fața găurii care sufla din vânt. În toate privințele, cu excepția unuia, tunelul continuu oglindea secțiunea nesigilată. Ar fi putut părea că pasajul fusese abandonat chiar înainte de a fi complet finalizat, deoarece, deși cripte căptușeau pereții tunelului, niciuna dintre goluri nu fusese terminată cu uși. A împins printre pietrele desprinse și a pășit înăuntru.

Se pare că criptele nu adăpostiseră niciodată rămășițe. Nici prima, nici a doua - iar cadavrele pătau întotdeauna pietrele de dedesubt cu o patină ruginie pe care nici măcar secolele nu o pot îndepărta. A continuat să coboare pe tunel, trecând pe lângă numeroasele cripte neocupate și neterminate.

Deși aerul din cripte rămânea curat, pe măsură ce se aventura și mai departe pe coridor, aerul dădea dovadă de moarte - intensificându-se odată cu contaminarea rămășițelor antice. Lazăr a săpat mai adânc. La capătul tunelului, a descoperit că intrarea ultimei cripte era diferită de celelalte, deoarece avea o ușă scurtă și zdrențuită, dar sigilată de rămășițele unui zid de piatră dărâmat - ca și cum un zid de piatră mai recent, mai nou, ar fi fost construit pentru a ascunde orice urmă a ușii acum expuse. Dincolo de scândurile crăpate ale ușii se strecura miros de putreziciune. A dat la o parte pietre desprinse, a rupt perdelele de pânze de păianjen, a dat la o parte scândurile așchiate, gropite și uzate de viermi și s-a strecurat înăuntru. Nicio licărire de lumină nu strălucea, totuși, în acel întuneric neatins și tăcut ca moartea, dincolo de rămășițele împrăștiate ale ușii scurte și zdrențuite, pupilele flămânde ale lui Lazăr se umflau anormal de largi. Ca globurile unui prădător nocturn perfect, au îndepărtat solzii întunericului și au văzut totul.

Cripta părea că fusese odată folosită ca locuință, însă mirosul ei era distinct cel al unui mormânt. Ceramică spartă, pânză putrezită și artefacte prăfuite zăceau împrăștiate peste tot. Lazarus a căutat prin nișele pereților, fără a descoperi rămășițe înfășurate în călugări. Mai degrabă, mormintele deschise serviseră drept rafturi de depozitare, adăpostind resturi dintr-un amestec ciudat. Și un alt miros plutea în aer - ușorul miros înțepător al cernelii. Lazăr a traversat camera și s-a oprit deasupra unei mese înguste și a unei bănci, folosite cândva pe post de birou. Blatul acesteia era pătat de zgârieturi, ceară și pete de cerneală. Pe ea, o călimară zăcea goală și plină de crustă. Ceva ciudat la masă i-a stârnit atenția în timp ce îi examina mai atent suprafața îndeaproape, înclinându-și capul într-o studiere atentă. Nici călimara, nici petele nu dezvăluiau distincția; totuși, orice îi atrăgea atenția era obscur, dar sigur în existența sa. Și-a coborât nasul la doar câțiva centimetri de masă și l-a mirosit. Totuși, nimic nu a ieșit la suprafață.

Apoi s-a retras, concentrându-se asupra biroului – și acolo zăcea. Lazarus a șters un strat de praf. Orice curiozitate îi chinuia simțurile, o făcea doar prin ochii lui. Praful și resturile îndepărtate, zgârieturile rămase de pe birou au prins contur și nu a găsit nimic. sculpturi aleatorii, ci simboluri ordonate. Nu erau imagini hieroglifice - se prezentau mai distinct ca rânduri continue de figuri geometrice. Poziția și spațierea lor au influențat pronunția - și sensul - în viziunea lui Lazăr ochi. În modelul recognoscibil, cercurile și liniile formau litere - cuvinte - propoziții - adunându-se în cele din urmă în șiruri de semnificații clare și ușor de înțeles. Cu toate acestea, inscripțiile nu erau nici franceze, nici latine, ci într-o limbă ciudată, necunoscută lumii penei și pergamentului. De fapt, niciun om nu ar fi putut scrie mesajul pe birou, deoarece limba sa nu se născuse niciodată pe pământ. Cu oarecare dificultate, Lazăr a pronunțat cuvintele și le-a deslușit sensul:

În ziua de azi, îi dau fratelui meu un cadou.

Această criptă conține cuvântul meu întreg.

În colțul criptei,

are patru pietre înălțime—

a patra piatră este desprinsă.

Lazăr s-a uitat spre colțul criptei – exact cu patru pietre de zid mai înalte decât lespezile podelei – o mică fisură din mortarul lipsă înconjura marginea unei pietre uzate. A dat jos piatra de pe zid și, din scorbura rămasă de pânze de păianjen vechi, a scos un sul gros de pagini îngălbenite. Le-a desfăcut pe birou.

Pe pagina de sus era o scrisoare pe care scria:

Pentru Tine, Fratele Meu—

În ziua a douăzeci și opt a lunii septembrie, în anul Domnului nostru, o mie șazeci și patru, scriu prin prezenta ultima dintre multele pagini. Grea să fie inima mea, căci în curând voi... cunosc starea Morții. Mirosul ei mă consumă. În pierzarea mea, sunt nevoit să mă minunez de acea parte a lui Dumnezeu care permite ca atâtea tristeți și răutate să domnească sub El. Nu pot să o înțeleg - în ciuda tuturor privirilor mele, nu voi înțelege niciodată. Credința mea a zburat. Flacăra este înăbușită în pieptul meu și nu sunt mai mult decât Moartea care se așteaptă pe sine.

Ar trebui să te avertizez despre Consiliu. Prin adevărul Consiliului, mi s-a oferit un pact. Până acum,

Pactul era acesta – prin intermediul traducerii mele, aveam să descifrez pentru ei limba Pietrei Porții. La rândul lor, ei îmi aveau să-mi acorde libertatea – o libertate care să mă ajute să fug pentru totdeauna din Abbaye des Gardiens. Nu aveam altă cale decât să fiu de acord.

Două anotimpuri întregi s-au scurs în timp ce traduceam pasajele pe care mi le-au adus individual în camerele mele. În acea scurtă perioadă, dintre toți anii mei, am trăit pe deplin mulțumit ca un om al lui Dumnezeu. Închisoarea nu m-a mai apăsător ca o povară, căci Consiliul îmi împodobește camerele ca și cum aș fi fost Rege. Totul mi-a fost dat, cu excepția slăbirii lanțurilor mele sau a concedierii gărzilor papale și a fumului lor sufocant de torțe, care a rămas pentru totdeauna staționat afară, la ușa mea.

Nu-mi lipsea nimic altceva decât libertatea și am perceput visul la fel de real ca lanțurile reci care îmi strângeau brațele. Cu toate acestea, spre mijlocul celui de-al doilea sezon, am căzut într-o durere de nezduncinat. Chiar și alungând visul. Din limbajul Pietrei Porții, am aflat scopul lui. M-a chinat atât de tare încât am încetat să mă mai rog. Credința mea, Mă tem că e pierdut pentru totdeauna. Nu-mi doresc nimic mai mult decât moartea. Pentru planul lui Dumnezeu, nu voi aduna niciodată metodele Lui, dar îmi voi cunoaște întotdeauna locul în El.

Din acel moment încolo, am încetat transdivinările, provocând astfel furia Consiliului. Ca răspuns, Consiliul a îndepărtat toate mobilele din încăperile mele și m-a readus în condițiile oribile pe care le îndurasem înainte de a începe munca mea pentru ei. M-am îmbolnăvit. După o lungă perioadă de timp, am fost de acord să termin transdivinările în baza acordului, doar cu reiterarea promisiunii libertății.

De atunci am terminat lucrarea și au trecut trei sezoane. O vreme, am pus la îndoială închisoarea mea. Abatele Consiliului a vorbit doar despre acest motiv - că ar trebui să ofer, pentru o perioadă suplimentară, sfatul meu preoților. Nu i-am mai văzut de aproape o perioadă. De atunci am înțeles că nu mai sunt de folos Consiliului, după cum reiese parțial din starea tot mai înrăutățită a locuinței mele. Cu timpul, am ghicit că nu au avut niciodată intenția să mă elibereze de această robie, nici măcar de la început. Acestea sunt ultimele mele cuvinte, deoarece cerneala mi se usucă chiar și acum. Spre cea mai mare surpriză a mea, Abatele Consiliului a venit la chilia mea în această dimineață devreme. M-a informat că nu voi fi niciodată eliberat - a fost împotriva deciziei finale a Consiliului, dacă îmi amintesc prea mult despre locul unde se afla piatra și cuvintele ei. În schimb, Consiliul mi-a oferit iertarea păcatelor, o poziție de somn nedureros și promisiunea unei înmormântări sfinte.

Din păcate, mai am timp de o zi să meditez la această ofertă, deoarece se va întoarce a doua zi. Încă o dată, nu am de ales decât să accept poziunea, ca să nu mă confrunt cu terorii soarelui. Te las pe tine, fratele meu, care poți citi aceste cuvinte, toate inscripțiile originale ale Pietrei Porții. Fie ca tu să te descurci mai bine decât mine. Fie ca tu să înveți din viața mea.

Cu adevărat, nu pot rătăci liber peste ani decât cu o amintire a unei dulci tristeți. Am trăit o viață care nu era a mea, în această criptă care nu era a mea, dar cu un vis de o clipă care era în întregime al meu - un vis de libertate care s-a dovedit mai dulce decât orice mi-ar fi putut oferi vreodată libertatea însăși.

Eu sunt-

Clericul Naramsin

—Traducător al Consiliului

O adiere înghețată a ciufulit paginile, aducând cu ea un miros de oase în descompunere. A luat paginile de pe birou și a inspectat mai departe cripta. Pe peretele îndepărtat, în nișa cea mai de jos, o pânză zăcea așezată peste ceva complet ascuns. S-a apropiat. În timp ce Lazarus apuca materialul, acesta s-a sfâșiat în degetele sale ca o cearșaf țesut din pânze de păianjen. Cu grijă, a îndepărtat pânza putrezită pentru a dezvălui—

„Ah!” Brusc, el a dat drumul la cârpă ca și cum l-ar fi mușcat. Respirația i-a părăsit-o și a căzut pe spate pe podea. Și un fior rece l-a cuprins; inima i-a tresărit. Corpul i-a scăldat niște furnicături arzătoare. Înălțuite cu cruzime în fața lui zăceau rămășițele unui Grotesc adult - oasele lui Naramsin. Văzuse multe cadavre, dar nu văzuse niciodată un alt Grotesc. Colți groși zăceau ancorați într-un craniu altfel uman. Oase de aripi zăceau sub cadavru. Lazăr se privea fix - o versiune mai mare a sa - descompusă și înfășurată în lanțuri!

Lazăr a atins o stare de groază desăvârșită - acea stare copleșitoare și de scurtă durată, comprimată între un țipăt și o tăcere îngrozitoare. Dacă n-ar fi fost prea viu, inima lui i-ar fi făcut semn Moartei să o potolească.

A sărit în picioare și a țâșnit din criptă cu sulurile lui Naramsin. A zburat în susul Tunelului Benion, a plonjat prin gaura peretelui fals și a sărit printre pietrele împrăștiate. Într-o clipă, s-a întors în interiorul zidurilor neatinsse și familiare ale camerei sale.

ascunzându-se sub păturile patului. În liniștea persistentă, inima îi bătea cu putere odată cu mintea. A îndesat în grabă sulurile între faldurile covorașului său, și-a verificat șireturile glugii și s-a îngropat adânc în pat. Se simțea murdar - pângărit pe dinăuntru. Tânjea după vise inocente - orice, în afară de imaginea oribilă a propriilor sale rămășițe înlănțuite. Niciodată nu se simțise atât de singur - atât de amenințat - chiar atât de speriat de moarte.

Împreună, bătăile inimii sale și chinul minții sale l-au aruncat într-un coșmar întortocheat - nu atât o teroare, cât o diminuare a unei stări mentale prea încărcate. În acel vis, și-a găsit sinele gol urcând în fugă scara curbată și spre ușa de intrare mai înaltă a catacombelor. A alergat spre libertate - tânjea să se elibereze din tuneluri - din zidurile morții care se prăbușeau. Fiecare bătaie a inimii sale era o altă treaptă urcată, totuși, cu cât urca mai repede, cu atât intrarea se îndepărta de el - conturându-se în depărtare. Scări urmau trepte - și poate și mai multe trepte. Suficienți la număr chiar pentru a se înălța la ceruri. Și de-a lungul seriei târâtoare, oricât de etern ar fi părut, visul oribil se repeta iar și iar - Bum- bum-bum-loom! Bum-bum-bum-loom!

~*~

Strălucirea purpurie a primei raze de lumină s-a revărsat peste Abația Gardiens. Totuși, cu călugării și scutierii închiși în încăperi și slujbele de dimineață puse deoparte, terenul întunecat al Abației zăcea la fel de lipsit de viață ca cripta lui Naramsin . Chiar și așa, în majoritatea dormitoarelor, un preot îngenunchea la picioarele patului său din scânduri, rugându-se pentru o transformare fără durere. În altele, umbre ale nerăbdării se mișcau în ramele de piatră ale ferestrelor înguste, aruncând priviri curioase asupra curții. O atmosferă de neliniște - tensiune plutea.

Călugărul Ivan se sprijinea de fereastra chiliei sale, privind în jos la robele fantomatice care traversau curte. A zărit o clipă soarele care răsărea și și-a înfipt degetele în rama ferestrei. Jos, ritualul a început când abatele Vonig a escortat trei preoți voinici la baie.

Odată ajunși înăuntru, Abatele le-a poruncit călugărilor săi: „Voi, închideți ușa și luați-vă locul la „Fereastra. Voi doi - aduceți chestia aia. Și fiți atenți la dinții ei!” Abatele se îndrepta spre o masă de piatră cea mai apropiată de peretele estic. Partea de sus a suportului zăcea neagră ca tăciunele, vizibil carbonizată de multe focuri anterioare. Împreună, doi călugări dispărură în semiîntunericul băii, în timp ce un al treilea îl înconjura pe Abatele și se uita printr-o crăpătură verticală dintre șipicile ferestrelor închise, care dădeau spre zori.

Târșâituri, gemete și șuieraturi atestau o luptă în spatele băii.

„Atenție!”, a strigat Vonig. A scos o mică sticlă din halat și a presărat bomboane de ciocolată pe masă. A mormăit în timp ce se ruga.

Cei doi călugări voinici s-au întors cu Grotescul, împingându-l înainte în timp ce ea se zbătea

împotriva lor. „Soarele luminează zidul, domnule stareț!”, a strigat preotul de lângă fereastră.

Vonig a afirmat cu o încuviințare din cap, mormăind în continuare. Călugării au târât-o la masă în timp ce Vonig recitat din manuscrisul său; „Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum; adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua in terra—”

Grotescul și-a sprijinit picioarele de marginea mesei, luptându-se cu răpitorii ei în timp ce le striga: „Baut! Eca am sha tular!”

Starețul a replicat, continuând: „—in terra sicut in caelo. Panem nostrum cotidianum da nobis hodie—”

Ea a șuierat la călugări, ținându-se departe de masă în timp ce se zbătea. Preoții i-au pus legături de piele în jurul încheieturilor și gleznelor. Au tras de legături, dezechilibrând-o înainte de a o trage peste masă, aripile ei lovindu-i în față.

Călugării s-au poziționat de o parte și de alta a mesei, fiecare ținând câte o pereche de curele care îi țineau mâinile și picioarele de lespede de piatră. Lupta se terminase; ea nu se putea elibera. Stând în genunchi, nu putea decât să se uite fix la Abatele.

Ochiul lui Vonig s-a rotit peste cuvintele scrise. „—et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos—”

Grotescul l-a întrerupt cu o rugămintă blândă, ca de o fetiță. „Shat na cawt... hmm? Cawt?”

Vonig și-a abandonat atenția și a ridicat rapid privirea din volumul său, descoperind o față blândă, dar teribil de afectată – observând chiar și lacrimile care se adunau și sclipeau într-o pereche de ochi albaștri superbi. Și a observat clar, ca pentru prima dată, că părea mult mai umană decât orice Grotesc pe care îl văzuse – în toată viața lui. Evident, în afară de aripi și urechi, nu ar fi putut părea nimic mai mult decât o fată săracă și îngrozită, prinsă între legăturile a doi preoți voinici și încruntați.

Vonig își smulse privirea tulburată din altă parte, continuând: „—et nos dimittimus—” Vonig se înecă în cuvinte. Își dresă glasul: „—et nos dimittimus debitoribus nostris—” Din nou, vocea i se opri. Își întrerupse scurt relatarea, se întoarse și îi strigă preotului de cealaltă parte a băii: „Descuie fereastra blestemată! Fă-o acum!”

Cei doi călugări se sprijiniră pe spate în legături. Ea șuieră spre ei. Celălalt preot apucă obloanele de lemn, dar ezită. Se uită înapoi la Grotesc, strâmbându-se, când Vonig observă lacrimi cum îi umpleau ochii.

„Termină cu asta, călugăre!” îl certa Vonig. Imediat, preotul deschise obloanele.

și razele soarelui scăldau baia.

„Țipăt!” Un țipăt ascuțit se răspândi peste terenul Abației. Un nor de cenușă se auzi în clocot pe fereastra băii.

Ușa băii s-a deschis larg, iar un Vonig, care tușea, a ieșit în grabă împleticindu-se pe intrarea plină de fum, frecându-și ochii în timp ce se grăbea spre biroul său. La o distanță scurtă, călugării rămași au ieșit din clădire, cărând printre ei o statuie de piatră a unui alt Grotesc - un alt Eljo ucis de soare, cu aripile întinse - cu postura înghețată în genunchi și fața întoarsă dezvăluind o expresie de granit de agonie absolută.

De cealaltă parte a curții, cadrul îngust al unei ferestre a dormitorului de la etajul doi schița un preot înalt, cu un cerc argintiu în păr, plângând și cu mâna la gură. Lângă acoperișul dormitorului, o altă pereche de ochi privea în jos la călugări și la statuia lor: sfere negre și mărgele ale unui corb luminos cocoțat în vârful prunului din curte. Privea cu respect cum cei trei călugări duceau cea mai recentă Grotescă Gardiens - ultimul „cadou” Gardiens care urma să fie livrat Mănăstirii Canello din Italia Centrală, pentru a fi montat pe marginea catedralei.

~*~

Ivan a pășit prin intrarea în catacombe. A coborât scările când l-a dat peste Lazăr, care stătea în picioare ținând o torță aprinsă și se foia.

Ivan se opri pe trepte. „Lazăr?”

„Călugăre, trebuie să-ți spun ceva. S-a întâmplat aseară.”

„Ce s-a întâmplat?” Ivan coborî în grabă scările rămase. „Ce s-a întâmplat?”

Ocoli pe Lazarus și depăși un colț pietros, descoperind torțele din catacombe care deja ardeau. „De ce ați aprins toate torțele atât de devreme - și înainte de sosirea mea?”

„A avut loc o întâmplare, călugăre.”

„Prizonierul?”

„Acoperișul s-a prăbușit.”

„Ce? Ești rănit?” Ivan l-a apucat de braț, l-a întors și l-a inspectat cu graba unui gardian sever și îndurerat.

„Nu, călugăre.”

„Arată-mi!” Ivan luă torța lui Lazarus și îl urmă în Tunelul Benion, până la capătul lui.

Ivan flutură torța sus, pășind printre pietre și inspectând pagubele.

Apoi a zărit gaura căscată în perete și a înlemnit.

„Tunelul continuă?” S-a întors spre Lazarus, cu sprânceana ridicată neîncrezător.

„Așa este, călugăre.”

Ivan își ținea torța lângă gaură, iar flacăra acesteia se înclina în briza care gemea.

— Rămâi aici, spuse Ivan, urcând prin vale.

„Totuși, am deja...” Lazarus se abține.

Ivan s-a uitat înapoi la el. „Ai fost pe aici?”

„Da, călugăre, dar...”

„Atunci, vom discuta mai târziu despre neascultarea ta.”

Lazăr și-a lăsat capul în jos. Odată ieșit prin gaură, Ivan s-a uitat înapoi la el. „Ei bine, haide.”

„Atunci, din moment ce știi drumul.”

Lazăr a sărit după el.

Pe măsură ce Ivan ilumina fiecare dintre criptele goale, Lazăr îl urmă îndeaproape. Dar băiatul se dădu înapoi când Ivan se apropie de ultima criptă.

— Călugăre, sunt ... sunt oase acolo, recunosc Lazarus, arătând spre o ușă deschisă, a cărei intrare era plină de pietre.

Ivan a pășit înăuntru, dar Lazarus a rămas unde stătea. Și-a ciulit urechile sub glugă. L-a auzit pe Ivan dând la o parte pânza putrezită – l-a auzit pe Ivan oprindu-se brusc din respirat – a auzit liniștea persistentă care a urmat și, când Ivan a ieșit din criptă, Lazarus i-a studiat fața la lumina lanternei. Ivan era palid și tras de durere, dar nu a spus nimic. Se holba doar la podeaua dintre el și Lazarus, ca și cum ar fi fost pierdut în gânduri.

Lazăr a rupt tăcerea. „Călugăr, e ca mine. Ai văzut? Și poartă lanțuri.”

Ivan trecu în grabă pe lângă Lazăr. „Trebuie să plecăm. Acum!” Nici măcar o dată nu se uită înapoi.

„Călugăr, de ce este acolo?” a întrebat Lazăr, retrăgându-se repede în spatele lui.

„Mă așteptam să rămâi în pat. Nu spune nimic despre ce ai văzut. Gata cu întrebările.”

Băiatul a simțit furie în limba sa ascuțită.

„Iartă-mă, călugăre.” Lazăr și-a grăbit pasul pentru a se potrivi cu pasul rapid și sigur al lui Ivan.

După ce au părăsit secțiunea nou descoperită a tunelului, Ivan l-a rugat pe Lazăr să-l ajute să sigileze gaura cu pietrele căzute anterior. Lazăr i-a adus o mistrie și i-a umplut găleți cu mortar proaspăt și apă. În cele din urmă, când Ivan a fost sigur că niciun alt călugăr nu ar putea suspecta că zidul este fals, i-a ordonat lui Lazăr să se întoarcă la locuința sa și i-a poruncit să rămână acolo.

Ivan știa foarte bine că o restaurare a Tunelului Benion trebuia să includă ridicarea unui zid nou lângă zidul fals nou descoperit. Dacă preoții săi descopereau

rămășițe ale Grotescului – în haosul de zvonuri și vacarm care urma să rezulte invariabil din descoperirile sale – atunci o atenție nejustificată s-ar putea îndrepta direct asupra lui Lazarus. Nimeni nu trebuia să știe, își dădu seama el, meditănd la planurile de restaurare în timp ce ieșea din catacombe spre biroul Abatelui . La urma urmei, vârsta Tunelului Benion nu era un secret. Îl avertizase de mult pe Abatele Vonig despre eventuala sa prăbușire și, în maturitatea sa străveche, momentul era doar o chestiune de timp.

~*~

Terenul abației era plin de călugări și băieți bărbieri. Clopotul porții principale a sunat în depărtare. În cele din urmă, un scutier în robe a traversat curtea în fugă. Asemenea lui Lazăr – ca o fantomă din pânză de sac – băiatul purta o mască cu găuri pentru ochi. O glugă îi acoperea complet capul. A trecut în fugă pe lângă un călugăr care l-a certat. „Migual! Funcționare?”

Băiatul a încetinit și a mers repede. La capătul îndepărtat al abației, s-a oprit în fața călugărului Grate și s-a înclinat. Preotul l-a observat. „Migual, masca ta e ruptă lângă ochi” „gaură. Roagă-l pe Călugărul Ivan să o coasă sau să faci una nouă.”

„Călugărul Ivan coase deja o mască nouă . Călugăre, eu... vorbesc?” Cuvintele neclaritate ale băiatului denotau o deformare gravă a gurii ascunsă sub masca ruptă. „Atunci, gata.”

„Soldați la ... la poartă! Din Avignon! Trăsură cu ei... un preot în ea! Robă roșie, ra-ra- ”, bâlbâi scutierul.

„Ce poartă pe cap, băiete?”, a întrebat Grate, brusc afectat.

„Șapcă albă ra-ra-roșie în jurul urechilor. Alta în poală - e mare. Pălărie ra-ra-roșie .”

„Ce, în numele Sfântului...”, i-a instruit Grate băiatului. „Ascultă-mă! Informează-l pe abate că sosește un cardinal din Avignon! Acum, pleacă!”

Băiatul se înclină și porni repede departe când Grate îl certa. „Migual! Fugi!” Scutierul țâșni afară și o luă în viteză după un colț.

Clopotul continua să se audă în timp ce Grate se îndrepta spre intrarea principală. A zărit un soldat înalt, cu păr negru și creț, lung până la umeri, mustață subțire și barbă, și ochi verzi ca jadul, stând în fața porții. O cicatrice groasă încrețea obrazul unei fețe severe și călite de luptă. Grate a desfăcut zăvorul și a deschis larg poarta. Soldatul a scuipat pe pământ înainte de a-l ocoli. În trecere, i-a aruncat o privire rece și a mormăit: „Ori ai nevoie de un clopot mai mare, ori de urechi mai mari.”

Grate se încruntă, privind în jos la saliva căpitanului Bourne . Apoi îl descoperi pe cardinalul Blasi coborând dintr-o trăsură. Blasi se apropie de Grate, punându-și pălăria cu boruri largi peste ochii diabolici. Grate zâmbi, făcu o plecăciune și sărută mâna întinsă și moale a lui Blasi .

Călugărul își ținu plecăciunea în timp ce vorbea. „Eminența Voastră, Abația Gardiens este cu adevărat onorată.”

„Și cine ai putea fi tu?”

Grate se ridică. „Călugărul Maurice Grate, Eminența Voastră — îngrijitor al oaspeților și supraveghetor al vizitelor.”

„Foarte bine atunci, Călugăr Grate. Însoteste-mă la Abate.” Călugărul s-a întors, Blasi l-a urmat în timp ce Căpitanul s-a așezat lângă Blasi, făcând semn celor patru dintre oamenii săi să-l urmeze în timp ce vorbea: „Am două sute de oameni, paisprezece cai și șase care cu provizii. Am nevoie să fie îngrijiți.”

Imediat, Grate i-a făcut semn unui tânăr preot să meargă alături de el. „Du-te la grajduri și informează-l pe Călugărul Festoneau că avem oaspeți – paisprezece cai care au nevoie directă de atenție.” Băiatul și-a înclinat capul ras și a dispărut.

Grate i se adresă lui Blasi. „Poate că ție și oamenilor tăi vă este foame? Dacă doriți, putem deschide imediat refectoriul și bucătăriile?”

„Fă-o așa!” , a lătrat Blasi.

Grate continuă: „Și va rămâne grupul dumneavoastră în seara asta, Eminență?”

„Câteva zile.”

Grate se opri brusc. „Zile, Eminență? Abația noastră duce lipsă de provizii pentru atâția oameni!”

Blasi îl îndemnă să continue. „Vom discuta detaliile la momentul potrivit, călugăre. În primul rând, starețul.”

De cealaltă parte a curții, călugării și scutierii priveau cu gura căscată procesiunea – toți vizitatorii erau străini. Blasi nu le-a dat nicio atenție, totuși Bourne i-a examinat pe toți. Ochii lui au observat fără curtoazie — cădeau peste tot, măsurând, evaluând. Grupul a intrat într-o clădire, iar Bourne și-a pocnit degetele lângă ușă. Doi dintre soldați au căzut din spatele lui și s-au poziționat drept în fața ușii. Grate l-a condus pe Blasi pe un hol și în biroul starețului . A bătut ușor în ușă.

O voce răgușită răspunse dinăuntru: „Intrați!” Din nou, Bourne pocni din degete, iar soldații lui răspunseră; îi flancară și se puseră în poziție de drepti în fața ușii. Grate, Blasi și Bourne intrară în birou și îl descoperiră pe abatele Vonig cu spatele la ei și cu fața spre un raft de cărți. Vonig se întoarse încet, cu întreaga sa atenție cufundată într-o carte deschisă pe care o ținea în mâini. În cele din urmă, ridică privirea, brusc uimit să vadă un cardinal în biroul său. Făcu o plecăciune respectuoasă. „Eminența Voastră.”

„Abate” , a răspuns Blasi la fel.

Grate interveni. „Abatele Vonig, Eminența Sa, Cardinalul... ăă...”

„Cardinalul Masson”, Blasi l-a ajutat pe Grate cu prezentarea – folosind același pseudonim

lui „Masson” atunci când a obținut acces necorespunzător la Apocrife.

Grate și-a continuat prezentarea întinzând mâna către Blasi: „Eminența Sa , Cardinalul Masson, a venit de la Avignon pentru a onora abația noastră.”

„Asta e tot, călugăre Grate.” Vonig îl concedie și puse cartea înapoi pe raft.

Grate s-a înclinat și a plecat. „Din păcate, aduc vești proaste ... de la Sanctitatea Sa. Știți că Cardinalii Consiliului Superior, Basiliste și Lean, au decedat între timp?”

„Am aflat, din corespondența recentă”, a recunoscut Vonig. Bourne a examinat camera. Blasi afișă o față plăcută. „Totuși, uneori, în pesimismul disperării descoperim o licărire de promisiune. Abbot, în lumina acestui fapt, îți aduc și eu vești bune.”

„Ah?” Vonig zâmbi.

„Ați fost numit să serviți în Consiliul Superior al Apocrifelor . Serviciul dumneavoastră devotat adus Consiliului v-a adus o favoare considerabilă în ochii Sanctității Sale. Vă așteaptă la Avignon.”

Abatele și-a scăpat zâmbetul. „Consiliul Superior? Nu sunt decât un episcop. Doar cardinalii servesc drept consilieri superiori.”

Blasi își căută brusc cuvintele, se adună brusc și spuse: „Fie ce-o fi, tu și Abatele Consiliului Inferior din Italia ați fost acum promovați în Consiliul Superior.”

„Domingus?”

„Într-adevăr; Abatele Domingus de Canello. Sanctitatea Sa v-a chemat pe amândoi la Palatul Papal — fără întârziere.”

„Totuși, ce se întâmplă cu Abația? Cine va supraveghea...”

Blasi l-a întrerupt cu un gest al mâinii și cu un ton liniștitor în voce. „ Sfinția Sa este pe deplin conștient de ceea ce păzește. Acesta este chiar motivul pentru care mă aflu aici. De asemenea, este motivul escortei intense. Abația este în deplină siguranță. Sfinția Sa m-a însărcinat să servesc ca stareț interimar al acestei abații până când va putea numi un înlocuitor potrivit . De asemenea, un alt cardinal escortat este în drum spre Mănăstirea italiană Canello și va servi ca stareț interimar acolo până când se va găsi o succesiune adecvată.”

Blasi și-a pus mâinile în spate și a zâmbit. „Abate Vonig, vă felicit pentru numirea dumneavoastră în Consiliul Superior și aș putea adăuga că anii dumneavoastră de serviciu dedicat Apocrifelor sunt destul de remarcabili.”

Abatele Vonig a simțit că ceva nu este în regulă. Înainte de moartea cardinalului Lean , cardinalul i-a trimis o scrisoare. Cardinalul i-a spus că Papa Clement încă nu era la curent cu scopul rezervat din spatele Conciliului Apocrife – sau cu rolul celor două mănăstiri ale sale – sau cu îndatoririle așteptate de Papă în calitate de conducător oficial al acestuia.

Vonig l-a întrebat pe Blasi. „Eminență Masson, din moment ce nu a existat niciun Consiliu Superior

„Numirile efectuate de la moartea Eminenței Sale, Cardinalul Lean, cum a ajuns Sanctitatea Sa la curent cu chestiuni legate de Apocrife?”

„Sfinția Sa a inspectat de atunci înregistrările arhivelor Apocrifelor”, a replicat Blasi.

„Totuși, un incendiu i-a distrus înregistrările. Cum ar putea Sanctitatea Sa să inspecteze înregistrările care au fost arse în prealabil?”

„Poate că nu a ars totul; nu am un răspuns pregătit. Totuși, ați putea să-i puneți astfel de întrebări Sfinției Sale — în timpul vizitei dumneavoastră la el.”

Vonig își miji ochii. „Dacă doriți, Eminență, aș putea să văd ordinele de numire ale Sanctității Sale?”

— Într-adevăr, poți, domnule stareț. Blasi scoase o scrisoare de sub veșmintele sale.

Abatele a deschis sigiliul de ceară al scrisorii și a citit ordinele – ordine semnate de Papa Clement.

Vonig a împăturit din nou scrisoarea și a examinat ambele jumătăți ale sigiliului de ceară. „De ce nu poartă amprenta însemnelor Sanctității Sale?”

Blasi a apărut documentul: „După cum bine știți, natura Consiliului este secretă. Sanctitatea Sa insistă ca doar Cardinalii să conducă cele două mănăstiri apocrife. Trebuie să te adresezi Lui cu orice neazuri care te-ar putea chinui. Și El te așteaptă imediat.”

Vonig se uită la Bourne. Ochii verzi îl priveau cu o arsură. Vonig i-a mărturisit lui Blasi, cu pieptul strâns: „Nu pot servi ca membru al Consiliului Superior. Sunt bătrân și obosit; zilele mele sunt numărate.”

„Atunci trebuie să-l informați pe Sfinția Sa despre starea dumneavoastră, domnule Stareț. Eu doar îi transmit citația.”

„Nu pot servi—”

Blasi a întrerupt. „Castelul Mallow din Avignon te așteaptă. Va fi noua ta reședință. Ai timp până mâine să-ți iei lucrurile. Căpitanul se va asigura că lucrurile tale personale sunt depozitate corespunzător. Și ai putea aranja o întâlnire cu călugării rezidenți pentru a-i informa despre veștile bune și a mă prezenta ca noul stareț.”

„Aș face-o, Eminența Voastră.”

„Domnule stareț, înțeleg că nu sunteți mulțumit de decizia Sfinției Sale.”

Vonig și-a exprimat dezamăgirea. „Un om se gândește adesea la moarte la bătrânețe. Am o criptă în catacombe – una pe care, mă tem, nu o voi folosi niciodată.”

„Detaliile morții dumneavoastră pot fi aranjate, domnule stareț. În primul rând, trebuie să vă prezentați la Sfinția Sa. Voi rămâne în camera de oaspeți cât timp dumneavoastră rămâneți stareț. Vă veți ocupa de asta.”

„că gărzile și caii sunt îngrijiți?”

„Așa voi face. Poate aș putea să vă desemnez o escortă la...”

Blasi îl întrerupse brusc. — Îmi voi găsi singur calea, abate.

„Într-adevăr, Eminența Voastră.” Vonig se înclină în timp ce Blasi se lăsa în pace, împreună cu Bourne, să plece din birou. Vonig se întoarse spre fereastră și privi fix, scrisoarea falsificată tresărindu-i în mâna slabă. Se gândi la Ivan și la băiatul diform Lazăr; medită la cripta pe care o comandase, o săpase și o rezervase pentru sine; și, cel mai probabil, își dădu seama, rămășițele sale funerare nu se vor mai întoarce niciodată la iubita mănăstire pe care o slujise atât de mult timp.

Vonig s-a încuiat în biroul său. Blasi s-a familiarizat cu terenul și facilitățile. Căpitanul Bourne a percheziționat Abația cu trupe, plasând gărzi în ceea ce considera a fi poziții cheie. Până la căderea nopții, căpitanul a transformat Abația în ceea ce părea a fi o fortăreață impenetrabilă – fără intrare, fără ieșire; și un soldat vigilent la fiecare colț.

În dimineața următoare, imediat după slujbă, starețul Vonig și-a calmat călugării tulburați, informându-i despre relocarea sa la Avignon. La prânz, s-a urcat în trăsură, iar soldații călare l-au escortat. Blasi s-a mișcat cu o grabă deliberată. Pe măsură ce noul stareț, a convocat o întâlnire doar a Călugărilor Seniori ai Abației – doar aceia care știau de existența Pietrei Porții și de adevăratul scop al Abației, în calitate de gardian al acesteia. Motivul convocării întâlnirii era simplu: să disece corpul Călugărilor din Consiliul Inferior, cam așa cum era practica standard a oricărei anchete bisericești. Și, ca cardinal de colegiu, Blasi era destul de priceput în arta vânătorii de vrăjitoare. După cum știa, metoda oricărei anchete era rigidă și simplă: se ținea o adunare, se introducea autoritatea absolută, se cerea mărturisirea faptelor nelegiuite și apoi se dezbinau masele prin mărturii împotriva unora împotriva altora.

În adunarea sa convocată a Călugărilor Seniori, Blasi a instruit fiecare preot să scrie o scrisoare și să i-o înmâneze până la căderea nopții. În ea, aștepta trei lucruri. În primul rând, preoții trebuiau să enumerați toate facilitățile și practicile abației care ar putea fi îmbunătățite. Deși Blasi a fost destul de indiferent față de îmbunătățirile sugerate, lista a servit bine pentru a-i distra pe călugări de la următoarele două liste, care erau esențiale pentru stratagema sa și chiar cauzele inchiziției. A doua dintre așteptările lui Blasi era ca preoții să ofere mărturii incriminatoare despre ceilalți preoți, enumerând toate comportamentele la care au fost martori și care ar fi putut părea „nepotrivite” pentru un călugăr. În al treilea și ultimul rând, Blasi se aștepta ca aceștia să își scrie mărturisiri personale ale faptelor rele. El i-a informat pe călugări că toate mărturisirile scrise rămâneau confidentiale.

Indignați, călugării seniori n-au putut face decât să se conformeze. Exercițiul lui Blasi, însă

Oricât de dur ar fi părut, exercițiul s-a dovedit extrem de eficient prin faptul că, la fel ca rezultatele așteptate ale unei secerătoare de cereale, separa grâul de pleavă - sămânța bună de cea rea. Odată cu eliminarea acelor călugări buni și onești, au ieșit la suprafață doar șapte preoți cu o conduită îndoielnică. Dintre cei șapte, Blasi l-a eliminat de pe listă pe călugărul Odino - nu dorea să aibă pe cel pe care îl considera a fi un „bețiv obez”. Participând la deschiderea Pietrei Porții. Blasi a tăiat și un nume italian, deoarece dorea ca doar francezii să participe la, după cum a înțeles, o cauză franceză. Astfel, au rămas doar cinci călugări.

Unul câte unul și în privat, Blasi i-a chemat pe cei cinci călugări în biroul starețului . Le-a repetat aceeași poveste fiecăruia dintre ei: că se afla sub ordine comune ale Papei Clement al Sfântului Scaun și ale regelui Filip al Franței să folosească Piatra Porții ca armă împotriva englezilor. În încheiere, i-a întrebat pe fiecare călugăr dacă ar fi dispus să-l ajute să-i alunge pe englezi din Crécy.

Dintre cei cinci călugări de pe listă, Clodius și Greville au fost de acord să-l ajute pe Blasi cu Piatra Porții, însă au sugerat cu tărie redistribuirea îndatoririlor ca o compensație adecvată - ca potențiali supraveghetori ai catacombelor Abației. Aceștia își doreau pozițiile lui Ivan și Odino. Blasi a fost de acord cu redistribuirea lor doar după ce aceștia l-au ajutat cu Piatra Porții. Dintre cei trei călugări rămași, Călugărul Grate nu a fost la fel de dornic să-și angajeze ajutorul; totuși, cu un ghiont și o amenințare cu ochii îngusti, Blasi l-a convins brusc. Cei doi călugări rămași au refuzat în mod flagrant să-l ajute pe Blasi și l-au avertizat despre posibilele consecințe grave pentru deranjarea Pietrei Porții. Blasi și-a exprimat dezamăgirea față de refuzul lor ferm și i-a dat afară din birou - doar pentru a face un semn discret din cap către Căpitanul Bourne, care stătea chiar în fața ușii deschise . Prin urmare, Bourne i-a escortat pe cei doi călugări în zona rurală pentru a se odihni alături de Abatele Vonig, cu buzele pecetluite permanent cu murdărie.

Remarcabil pentru el, Blasi avea senzația că reușise ceea ce părea imposibil. Cheltuind doar trei vieți, a obținut controlul asupra Abației Gardiens și a Pietrei de Poartă păzite și a recrutat trei Călugări Seniori care să-l ajute, în tot acest timp, ținându-și ascunse intențiile.

În zilele următoare, Blasi s-a retras în biroul abatelui , studiind manuscrisele abației, mult timp păstrate, pagini rupte pe care le scosese din arhivele Apocrifelor , și schemele catedralei abației . Deși absorbit de misiunea sa mai amplă de a-i alunga pe englezi din Franța, Blasi s-a asigurat că locuitorii călugărilor și scutierilor își continuau rutina chiar dacă se conformau fortăreței tot mai strânse a lui Bourne...

ca atmosfera.

~*~

Un călugăr cu fața tăcută stătea în meditație liniștită în spatele grajdurilor Abației. Mulți ani petrecuți ca supraveghetor al grajdurilor îi întăriseră înfățișarea. Dacă nu ar fi fost roba sa preoțească, ar fi putut părea doar un fermier. Puțin din părul său subțire și castaniu îi mai rămăsese, iar creștetul capului îi era acoperit de pete maronii, semn al numeroaselor veri fierbinți petrecute în aer liber. Călugărul Festoneau era un Călugăr Senior și membru al Consiliului Inferior. Grajdurile și caii erau în grija sa, la fel ca și băieții clerici ai Abației care transportau poșta obișnuită între Abația Gardiens și un schimb poștal din orașul Orleans.

Cu mâini de fierar pe șolduri înguste și îmbrăcate în robe, Festoneau privea un soare care apunea și era bolnăvicios dispărând dincolo de o linie întunecată și dură a orizontului. Deasupra, razele pe moarte ale zilei scaldau norii înalți și măturați în nuanțe colorate care, împreună, păreau să pâlpâie ca un foc ceresc. În aerul rece al amurgului, suflatul unui armăsar spargea liniștea. Festoneau și-a lăsat brațele jos, a pufnit și a pornit cu pași repezi spre fața grajdurilor — se aștepta la o livrare a corespondenței cu câteva ore înainte de căderea nopții.

Când a ocolit colțul clădirii, preotul a văzut o siluetă în robă, cu un felinar aprins. sus, pe măsură ce se apropia de grajduri venind de la poarta de nord a abației. Apropierea de Festoneau, silueta a strigat: „Ce reține livrarea poștei?” Festoneau a răspuns cu propria sa întrebare. „L-ați văzut pe mesagerul meu?” „Într-adevăr — de ceva vreme — la poarta din față cu călugărul Grate și băiatul Migual. Am înțeles „Să fie deja la grajduri.”

Festoneau zări o umbră lângă fațada Abației, distanța acesteia scăzându-se repede în zgomotul copitelor în galop. „Soldații sunt peste tot”, se plânse călugărul întunecat, coborându-și felinarul. Se opri lângă Festoneau și se întoarse spre băiatul cleric care se apropia. „M-au ținut la poartă foarte mult timp. O spun acum, Festoneau – e mai mult decât se vede la prima vedere în aceste întâmplări. Ce mănăstire are nevoie de o armată ca să-și stăpânească bunele intenții?” Festoneau și-a pus mâinile în șolduri și a aruncat o privire îngustă spre scutierul său care galopa.

Mesagerul și-a oprit calul. Festoneau i-a apucat frâul în timp ce tânărul, cu capul bărbierit, descăleca. „Acum trebuie să am grijă de calul meu pe întuneric! Îmi vei explica chiar acum întârzierea ta!”, îl certa Festoneau.

Scutierul se înclină și mărturisă: „Iartă-mă, călugăre. Eu voi avea grijă de cal, călugăre,

„dacă dorești. Am lăsat punga cu corespondența lângă poarta de la intrare. A trebuit să o caut.”
„Pentru jumătate de zi?” întrebă Festoneau, conducând armăsarul în grajduri. Apoi se opri și se întoarse. „De ce se plânge la mine? Iar ai călărit-o cu înverșunare, băiete?”
Din nou, mesagerul făcu o plecăciune. „Iartă-mă, călugăre. Am înțeles că e mai bine să ajung înainte de căderea nopții – așa cum probabil te aștepti la întoarcerea mea. Am plecat din Orleans târziu, deoarece și mesagerul din Avignon a sosit târziu. Totuși, am adăpat calul la poarta principală.”
Și a fost hrănită doar puțin în Orleans.”

„Înțeleg.” Festoneau a lovit hățurile armăsarului de un stâlp de legare. Celălalt călugăr și-a ridicat felinarul pentru o iluminare mai bună. Festoneau a continuat: „Cât despre întârzierea ta, mă aștept să...”
„să-mi raportezi la prima lumină. Este necesară o curățare temeinică a grajdurilor.”

„Așa voi face, călugăre.”

Festoneau verifică hățurile legate trăgând în treacăt și mângâie ușor coasta armăsarului. Apoi slăbi curelele pungii de piele pentru poștă și o dădu jos de pe armăsar înainte de a-i întinde traista celuilalt călugăr. „Uite poșta ta; împrumută-mi felinarul.” Își schimbară locul.

Festoneau se întoarse și ridică felinarul spre un cârlig înalt, agățat de un stâlp.

„Mai vrei ceva de la mine, călugăre?”, a întrebat mesagerul.

— Da, răspunse preotul, încordându-se, ocupându-se cu felinarul.

„L-am!” se plânse celălalt călugăr; „Ce faci? Stai!”

Festoneau s-a întors și a văzut un soldat care își arunca punga poștală peste umăr și ieșea din grajduri cu geanta, în timp ce răspundea: „Ordinele mele nu te privesc pe tine, preote - doar corespondența poștală.”

Festoneau și scutierul său l-au privit pe călugăr cum a ieșit în fugă din grajduri și a strigat după soldat, „Ordine de la cine? Adu-le înapoi! Stai!”

Festoneau l-a chemat pe mesager cu un gest al mâinii. A ridicat copitele

„Armăsarul său, examinând sănătatea fiecăruia în timp ce îi șoptea scutierului său:

„Ascultă-mă cu atenție. Mai am o sarcină pentru tine. Mă aștept să te ascunzi în grajd în seara asta — în pod, sus. Nu te dezvălui gărzilor. Vei pleca spre Avignon înainte de zori.”

„Într-adevăr, călugăre.”

„Vei înmâna o scrisoare foarte importantă Sfinției Sale, care necesită un răspuns imediat al său. Cu orice preț, trebuie să rămâi la biroul său până o va citi. Fă tot ce este necesar, dar ai grijă la locul tău în fața lui. Mă chemi?”

— Da, călugăre – orice ar fi nevoie, și cu respectul cuvenit. Tânărul se înclină ușor.

„Și nu mă aștept să te întorci fără un răspuns, fie scris, fie verbal.”

„Foarte bine”, spuse Festoneau. „Mă voi întoarce dimineață și te aștept gata să călărești ca

„vântul. De data asta vei călări calul abatelui Vonig.”

Mesagerul a zâmbit, cunoscând reputația armăsarului.

„Urcă-te, atunci.” Preotul îi făcu semn scutierului său să se urce în grinzi înainte de a recupera felinarul și a se îndrepta înapoi spre poarta nordică a Abației.

Noaptea se scurgea și aproape toți călugării și scutierii din dormitorul abației se retrăseseră între timp în seara aceea. Cu toate acestea, în locuința lui Festoneau, o lampă cu ulei lumina un birou pitoresc pe care se afla un pergament adresat Sanctității Sale. Festoneau și-a scris semnătura, a strecurat pana în călimara și a uscat cerneala cu un suflant. A citit o scrisoare care detalia evenimentele de la sosirea lui Blasi la Gardiens. Scopul scrisorii era clar: să-l întrebe pe Papa Clement dacă a numit un înlocuitor pentru Abatele Vonig cu un Cardinal din Avignon. I-a mărturisit lui Clement că se temea de ce era mai rău: ca persoane din afara Consiliului să fi descoperit existența „relicvei” pe care o păzea Abația. Festoneau a împăturit cu grijă scrisoarea. A încins un cuțit deasupra lămpii cu ulei și a tăiat un colț al unui bloc de ceară înainte de a sigila scrisoarea cu bulgărele topite. A uscat sigiliul cu un suflant.

Brusc, lampa cu ulei a pâlpâit. Scrisoarea din mâinile sale a pâlpâit. Aerul rece părea să umple camera. Festoneau și-a întors privirea pentru a confirma că fereastra era bine închisă. În nefiresc... calmă, tuși și văzu ceața incontestabilă din respirația sa. Preotul sări de la birou și se întoarse, căutând prin colțurile întunecate ale camerei sale ... pe Ea.

Totuși, a găsit doar o siluetă în picioare în colțul îndepărtat. S-a dat la o parte pentru a permite lămpii cu ulei să-și arunce razele și să dezvăluie silueta întunecată. Oasele i s-au topit; groaza l-a mistuit, așa cum un râu de gudron arzător ar putea curge peste el. Duhul pietrei stătea în fața lui, complet gol, cu ochi negri strălucitori, păr lung și rânjind la sufletul său suplu. Preotul o cunoștea așa cum o cunoșteau toți călugării abației: Demonul bântuitor și desfrânatore de secole - Regina Domnitoare a Succubilor și

sursă maternă malefică a tuturor figurilor grotești care aliniau terasele catedralei Abației.

„Nu!” Festoneau și-a împins scrisoarea la spate.

„Acum, pe bune, omule sfinte. Nu ți-am făcut atâta plăcere?”, a intonat Lucifael într-un cor de o mie de femei.

„Te implor — ia-mi rămas bun.”

„O, dar nu pot, stimate domn”, a rânjit ea cu dispreț.

„M-am dăruit... lui Dumnezeu”, a bolborosit Festoneau. La fel ca mulți dintre călugării abației, chiar și Festoneau avea propria statuie înaripată în vârful catedralei, montată cu mulți ani în urmă.

„Așa îi spui tu? Dumnezeu?” I-a întrebat ea sarcastic în timp ce se apropia.
„El este Domnul și Regele tău. Pleacă, Femeie-Spectru!”

Lucifael s-a oprit în fața lui și și-a împreunat mâinile la spate în timp ce ea l-a întrebat destul de inocent: „Ce vrei să ascunzi din frunza asta de la mine, Festoneau?”

Preotul a rămas încremenit, tremurând. „În numele lui Dumnezeu, părăsește pământul Său sfânt.” S-a aplecat în jurul lui ca și cum ar fi fost curioasă în legătură cu scrisoarea ascunsă, iar Festoneau a descoperit holbându-se la sânii ei plini, suspendați în lumina lămpii.

„Vă plac, domnul meu? Vă plac?” întreabă ea într-o șoaptă seducătoare, fără să ridice privirea. Festoneau își smulse privirea. „Pleacă, Prostituată-Diabolică, în numele a tot ceea ce este sfânt și sacru!”

S-a ridicat și a întrebat: „Să fi plecat? Scrii o scrisoare care mă cheamă și apoi îți dorești să plec?” Un zâmbet timid i-a apărut pe buze, iar scrisoarea a izbucnit în flăcări. Și-a retras mâinile brusc, iar hârtia a plutit pe podea ca un pătrat de cenușă casantă.

„Acum, a fost atât de nemilos sau teribil?” a întrebat ea, odihnindu-și lejer brațele peste umerii lui. El s-a eliberat și a alergat spre ușă - dar ușa nu s-a deschis. A lovit-o cu pumnul și a încercat să țipe când ea a fluturat un deget cu unghii negre și gâtul lui amuți. Din nou, a bătut în ușă, dar niciun sunet nu s-a auzit în cameră.

„Au trecut multe anotimpuri de când ai gustat ultima dată din carne - și din mine. Chiar și acum, știu arsura din coapsele tale; totuși te voi salva de durerea dorii. Ia loc în pat, dar amintește-ți că nu voi sta sub tine.” Ea își flutură mâna și îi redă vocea.

„N-o să fac!” , a scuipat el, retrăgându-se în colțul dintre ușă și perete.

Ea a traversat ușor camera și l-a ajutat să iasă din colț, conducându-l spre pat în timp ce îl consola cu o șoaptă: „Împrumută-mi încă o dată sămânța ta, omule sfânt. Abia atunci te voi ruga să pleci.”

Festoneau se retrase, lipindu-se cu spatele de perete. Lucifael îl încolți între birou și pat. Se aplecă în fața lui. „Încă mai ai spirit, sprintenul meu om sfânt. Și nu sunt eu vrednică în ochii tăi?” Îi aranjă cutele robei și se uită.
I-a privit cu o privire rânjoasă de satisfacție.

„N-o să mai fac asta. Niciodată”, i-a spus el. În spațiul îngust dintre fețele lor, Festoneau și-a atins fruntea și trunchiul în semn de cruce. Lucifael s-a lăsat pe spate, cu ochii ei negri fulgerători. L-a apucat pe preot de bărbie. În gura ei s-au format niște incisivi ca niște câini.
„Răbdarea mea se epuizează. Îți cer permisiunea doar din moment ce...”

Ai de gând să o oferi. Nu o confunda cu alegerea - este singura demnitate pe care mi-o oferi tu."

„Totuși de ce le faci în continuare? Sunt toate moarte – expuse soarelui – transformate în piatră.”

Ea a chicotit. „Mii mor pentru ca mii să poată trăi. E natura Vieții și Moarte. Ce știi tu despre altceva decât despre poftă și vinovăție?

„Grotescurile tale sunt moarte! Toate! Nu sunt decât niște statui fără viață în vârful catedralei!”

Ea i-a căutat în ochi. „Destul cu vorbele deșarte, omule sfânt. Îmi împrumuți sămânța ta sau nu?”

„Vei sta la judecată în fața...”

L-a întrerupt cu o mișcare a unghiei ei negre și i-a furat din nou vocea. El s-a chinuit să se întoarcă, dar nu s-a putut desprinde de lângă Ea.

S-a încruntat la el, îngustându-și privirea cu o piele neagră. „Cum dorești. Nu am avut niciodată nevoie de consimțământul tău la început.” Și-a trecut degetele peste fața lui pentru a-i pătrunde adânc în minte. La un moment dat, preotul s-a înțepenit și s-a cutremurat; ochii lui mari și lăcrimători nu puteau decât să-i vadă mâna tremurândă cum întinde mâna spre lama pătată de ceară de pe birou. „Într-adevăr, dragul meu om sfânt”, a spus Lucifael scăldat în teroare, „îmi vei da ce este al meu. Ia -l; folosește-l. Eu sunt zeul tău exilat și rătăcitor care îți poruncește acum.”

A râs la fel de multe femei deodată, iar vocea i se adâncea cu octave la fiecare cuvânt. „Niciodată nu trăiește un zeu demon câine nomad atât de malefic sau chiar...”

Brusc, capul ei s-a contorsionat, scoțând un trosnet, transformându-se într-un cap de șacal în descompunere. În jurul noului ei bot, secțiuni lipsă de piele scoteau la iveală oase zgâriate. Un miros ranced ieșea din cap și strica aerul din cameră. Apoi l-a apucat de umeri, s-a aplecat la urechea lui și a șoptit oftând: „— ca mine.” Festoneau i-a privit mâna ridicând cuțitul.

Lucifael îi mângâia pieptul, în timp ce își înclina capul ca un câine curios, în timp ce lama tremurândă se apropia de preot.

„Odihnește-ți sufletul, om sfânt”, îl consola ea cu un miros înecăcios de respirație de animal. „Ca să te pot izbăvi de durerea arzătoare a Omului.”

Fitulul lămpii își trăgea ultimele picături de ulei din vasul aproape gol; iar flacăra sa sărea haotic, ca și cum ar fi fost mistuită de un dans feroce al focului, în încercarea de a izbucni într-unericul neobosit și învăluit și de a se menține în viață.

În afara dormitorului mănăstirii și peste întreaga curte, niciun soldat nu a văzut strălucirea slabă și pulsantă care emana din fereastra îngustă a camerei preotului. Nimeni

a văzut strălucirea care se estompa și camera tot mai întunecată. Niciun călugăr nu s-a trezit din somnul liniștit. Timpul s-a întors și noaptea s-a risipit încet.

~*~

Înainte de ivirea zorilor, un zgomot sfâșietor de țipete jalnice a zguduit dormitorul, iar un grup tot mai mare de soldați și călugări cu ochii somnoroși s-a revărsat pe coridor spre locuința lui Festoneau . Au năvălit în chilia lui și i-au descoperit camera în dezordine, cu mobilă răsturnată, obiecte personale sparte și pergament sfâșiat care acoperea podeaua și mobila ca zăpada căzută. Nu sutele de bucăți de pergament i-au făcut pe călugări să fugă din cameră la fel de repede cum intraseră în ea. Nici dezorganizarea camerei i-a făcut pe soldații uluiți să se retragă în ei înșiși. Pereții și podeaua erau atât de stropite cu sânge, încât mirosul împrejmuitor al incintei era asemănător fierului.

În fața lor, Festoneau plângând stătea în colțul îndepărtat al camerei sale, lângă masa sa răsturnată ținând în poala hainei sale un ciocan, plin de sânge închegat. Cealaltă mână fără viață zăcea răstignită pe cadrul patului, o lamă ieșind din palma umflată. Preotul a descoperit mulțimea de la ușa sa și s-a ridicat în genunchi, înfigând lama mai adânc în palmă și în pat, strigând pasaje scripturale ale lui Isus Răstignire. Sudoarea îi curgea șiroaie de pe frunte, iar privirea sa sticloasă și albul ochilor i se rostogoleau prin cameră ca privirea neconcentrată a unui câine turbat. Soldații s-au repezit să- i aresteze brațul în care mânduia un ciocan, iar el i-a zdrobit fața unuia dintre ei înainte ca aceștia să-l poată salva pe preot de el însuși. Imobilizat și găfâind, Festoneau s-a prăbușit, iar soldații i-au eliberat mâna răstignită.

Din păcate, Festoneau a murit în ziua aceea; și abia după trecerea în neființă – în timpul pregătirilor pentru înmormântare – mai mulți dintre călugării săi au descoperit că a folosit lama pe mai multe lucruri decât pe ale sale. mână. Aparent pentru ei, în nebunia evoluată a preotului , se castrase singur; totuși, o percheziție privată ulterioară și amănunțită a locuinței sale nu a dat niciun rezultat. După ce a descoperit acest lucru, Blasi a ordonat acelor călugări care au aflat despre automutilare să rămână tăcut și să frece nebunia lui Festoneau de pe podea și de pe pereți înainte de a sigila casa răposatului călugăr camera de dormitor pe termen nelimitat. Și astfel, călugărul Festoneau, înfășurat în pânză, a devenit cel mai recent rezident al unei splendide și bine împodobite cripte din catacombe, rezervată cândva regretatului Abate Vonig; și, din fericire pentru Blasi, această teribilă distragere a servit bine pentru a abate atenția călugărilor rezidenți de la scopul mai prevestitor pe care acesta încă îl nutrea.

[Sfârșitul capitolului 5]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicație pentru

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~